

LBRIS

We know
books

Luminița Voina-Răuț

Copilărie,
numele tău e Roșu

Ilustrații de Irina Dobrescu

VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

1.

*Roșu, aflând că va deveni cadou,
părăsind Laponia...*

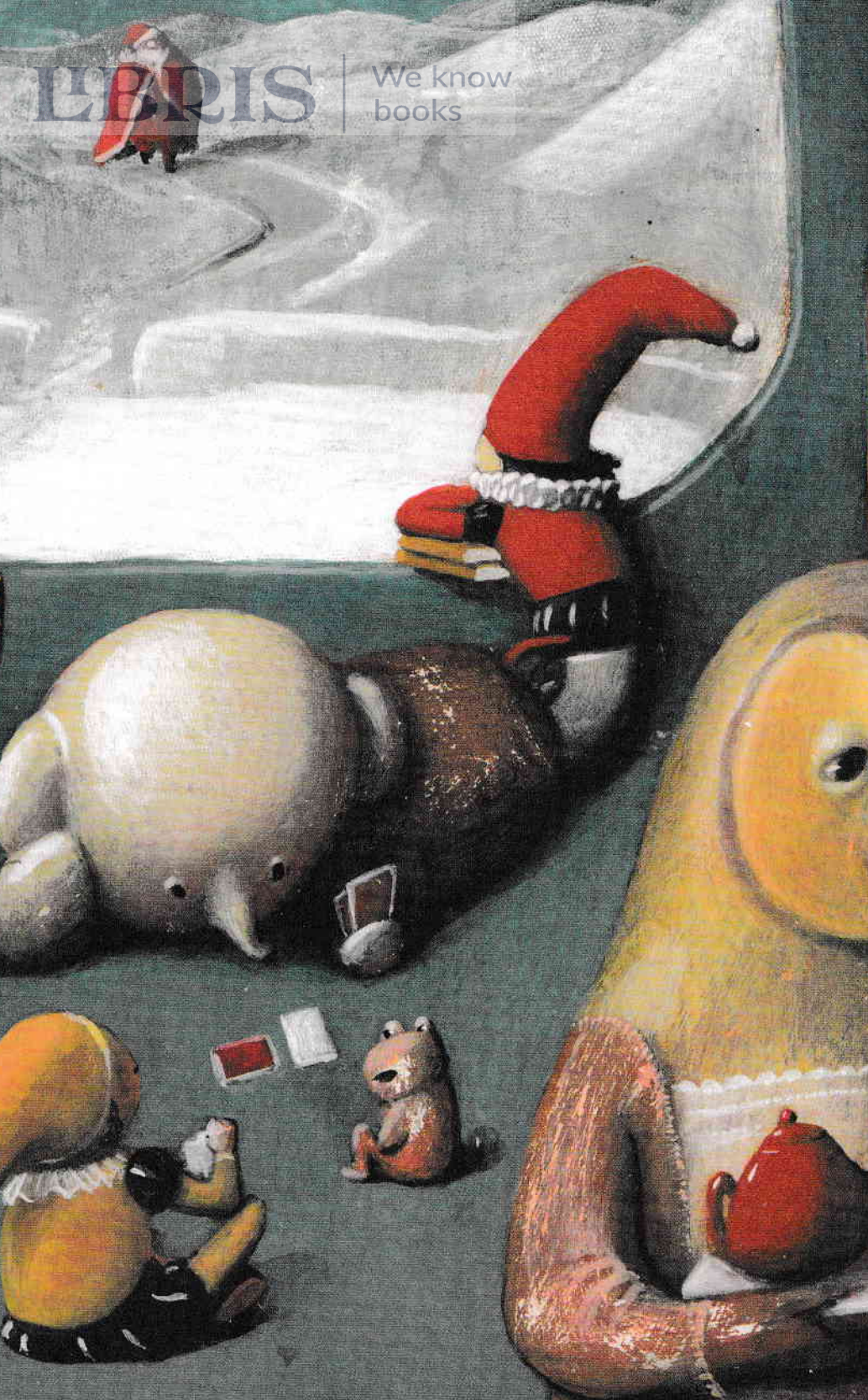
Eu sunt ROȘU. Cum arăt? Sunt un păpușoi moale, în primul rând; lunguiet, cu o scufie roșie ce-mi acoperă pletele brune, ușor cărlionțate, iar veșmântul tot – pantaloni și vestuță – mi-e roșu, de-acolo și numele care mi-a fost dat. De către cine? Ei, asta e o altă poveste; dar stați, mai aveți puțină răbdare, copii, și o să aflați. Haideți s-o luăm cu începutul începuturilor, când am fost anunțat că voi părăsi îndepărtata Laponie...

Da, ați ghicit: acolo m-am născut, într-o căsuță fermecată; un ren uriaș ne păzea casa de intruși și pericole, noi fiind mulți păpușoi, unii lunguieți și moi, ca mine, dar fiecare, altfel colorat. Iar Moșul, știți voi copii care Moș, a venit cu câteva zile înainte de Crăciun și ne-a anunțat:

— Hei, dragii mei, anul acesta voi lua pe rând, pe săni-oară, patru dintre voi: pe Roșu, Albastru, Galben și Verde! Tu, Roșule, vei pleca primul și nu mai ridica atâta din sprâncene, a mirare! Ce? Te surprinde că pleci, când știu că aștepti de-atât' amar de vreme să-ți găsești un copil care să te iubească, să te plimbe prin lume, să te alinte, să te spele, dar mai ales SĂ DOARMĂ în fiecare noapte cu tine? Să

LEBRIS

We know
books

nu-ți mai fie frig, să scapi în sfârșit de înghețata Laponie?? Gata, Roșule: e rândul tău, pregătește-te! În două zile înham renii cei iuți la săniuță; pe drum, de ni se face somn, ne culcușim pe nori, dar a doua zi pornim neîntârziat la drum! Încotro?? Te văd agitat, dar ai răbdare, Roșule, că vei afla, vei afla...

Așa că nu mi-a mai rămas decât să aștept. Cu ochii larg deschiși noaptea, alungând somnul; bucuross tare, dar și copleșit de mii de gânduri. În doar două zile urma să plec: mai întâi eu, iar ceva mai târziu Albastru, Galben și Verde și, cine știe, poate și alte animăluțe de pluș... Tot ce trăiserăm împreună: nopți de poveste, viscol la ferestre, aurore boreale, reni jucăuși în curte, cadouri aduse de Moș, toate vor deveni trecut. Amintiri. Dar asta e legea friii: de-acum era rândul nostru să devenim CADOURI.

Eu, Roșu, voi fi cadoul de Crăciun al un copil special, un copil cu care voi împărți mereu patul și somnul. Moșul ăsta știe el ce știe... Nu înțeleg cum face, dar Moșul are întotdeauna dreptate, așa că visez că-mi va fi bine. Visez și iar visez cu ochii deschiși... Voi pleca deci. Adio, Laponie...

2.

*Casa cea albă,
pe care poposesc renii obosiți*

Și am pornit la drum. Un renișor și-a scrântit glezna, altuia i-a căzut de pe grumaz salba de zurgălăi, așa încât Moșul n-a avut încotro și, ducându-și mâna streășină la ochi, a privit repede în jos și... ce-a văzut? O căsuță albă, albă ca neaua. De fapt era o casă destul de mare, cu ferestre generoase; vara, îmbrăcată în viță de vie, dar acum, iarna, acoperită toată de omăt pufos. Și deodată s-a auzit un strigăt...

Eu strigam. Roșu. Văzusem și eu, odată cu Moșul, casa cea albă. O priveam și nu-mi venea a crede. Acolo vreau să coborâm, ziceam cu glasul-mi auzit doar de Moș și de renișori; haideți, e vremea de popas, doar e ajunul Crăciunului! Așa că n-au avut încotro... Moșul mai stătea puțin în cumpănă, dar privindu-și renii vlăguiti, s-a hotărât: pe hornul ăsta coborâm, în orașul acesta dintre munți facem popasul. Gata sunteți, dragii mei? Îl slobozim pe toboganul hornului pe lunguietel nostru cel roșcovan, ce ziceți? Mda, mda, glăsuiau renii, bucuroși și ei de puțină odihnă, binevenită altminteri.

Am închis ochii; stăteam lipit cu spatele de zidul cel gros al coșului și mi-era teamă puțin; nu să cad, ci să mă pierd de tot ce-am cunoscut și iubit până acum. Hăinuțele mi s-au înnegrit

LBRIS

We know
books

